

have Lov til at skrive 1,000 Kr. islebetfor paa Sjælsbrevet. Dette mente det ærede Medlem var logisk; han sagde, at det forekom ham endog indlysende. Jeg tror, at det for de fleste Mennesker vil stille sig saaledes, at det ikke vil være ganske indlysende, at den Analogi, det ærede Medlem fremkom med, egentlig er berettiget eller passende. Jeg tror, at man vilde have fundet det at ligge meget nærmere, om det ærede Medlem havde taget følgende Exempel: Naar jeg havde lovet En at ville yde ham det, som var nødvendigt til hans Livsophold, vilde dette saa kunne faae et forskjelligt Indhold, enten det var for en Dag eller et Aar? Da vilde mulig det ærede Medlem være kunnet kommet til at tænke paa, at, hvad man kan nære sig med og udholde at nøies med een Dag, vil maasse ikke Alle — maasse med Undtagelse af en Dr. Tanner — kunne udholde at nøies med et Aar. Det er, som sagt, en saa speciel Logik fra det ærede Medlems Side, at jeg ikke tror, vi ville kunne komme til Forslaaelse derom, og jeg skal derfor ikke videre inblade mig derpaa. Eibent vil jo nu komme til at vise, hvorledes Anvendelsen af den midlertidige Finantslov bliver, thi ethvert Haab er jo nu svundet om, at der vil komme en endelig Finantslov.

Berg: Imod Vædringsforslagene er der jo ikke fremkommet væsentlige Indvendinger, og jeg skal derfor ikke nærmere gaa ind derpaa. Jeg finder det meget naturligt, at man ikke har søgt at paavise, at det Finantslovsforlag, Folkethinget her efter vore Forslag er ifærd med at bevilge, ikke er et godt Finantslovsforlag. Det Gnefte, Modstanderne her have omtalt, er den Interesse, man har af, at Landstinget ikke skulde modtage Finantsloven. Det har i det Hele taget undret mig at høre den ærede sidste Taler ved denne som ved mange andre Leiligheder udvikle de konstitutionelle Betragtninger, som han har ladet os vide idag. Naar jeg sammenligner hans Udtalelser, da vi begyndte at sidde sammen i denne Sal, om Bevillingsmyndigheden og den Betydning, man maatte tillægge Afstemning over finansielle Forslag i Folkethinget, ogsaa efter den nuværende Grundlov, da forekommer det mig, at de fjerne sig meget væsentligt fra de Betragtninger, det ærede Medlem nu gjør gjældende; men jeg indrømmer, at det ærede Medlem er, ligesom vi Andre, bleven 15—16 Aar ældre siden den Tid, og det er jo en almindelig Livserfaring, at det i alt Fald gaar Mange saaledes, at de tabe endel af deres Grundfætninger paa Veien i det politiske Liv, efterhaanden som de bliवे ældre. Saaledes er det gaaet det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, efter en stor

Maalestok, hvorfor skulde det ærede Medlem da ikke ogsaa faae en Rem af Guden? Den Betragtning over den midlertidige Finantslov, som det ærede Medlem fremsatte, skal jeg af de Grunde, det ærede Medlem angav, men ikke selv tog Hensyn til, lade falde. Kun skal jeg udtale min Tilfredshed med, at det ærede Medlem har søgt sig ubehagelig berørt af den Bemærkning, jeg gjorde om hans tidligere Udtalelse om Universitetet. Den Undskyldning, det ærede Medlem fremsatte, kan ikke gjælde, thi det var netop i en varm Debat om Spørgsmaalet at det ærede Medlem fremsatte sine Bemærkninger. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at det ærede Medlem, uanset denne Ytring, ogsaa vil være istand til at dømmes og tale med om enhver Handling i den Retning, naar han faar Anledning dertil; men hvad jeg er vis paa, er, at han ikke skal faa Leilighed til at dømmes om dette, ikke paa Grund af Folkethingets Godmodighed med Hensyn til Anklage, men paa Grund af Mangel paa Tilfælde. Der er Ingen, der vilde vove en saadan Fortolkning af den midlertidige Finantslov paa dette Punkt, som antydningssvis er bleven fremsat her. Det ærede Medlem vilde fremstille mine Udtalelser saaledes, som om man deraf kunde ulede, at Folkethinget her har søgt Konflikt paa disse Punkter for ved Hjælp af dem at komme Ministeriet til Livs. Dersom denne min Gjengivelse af det ærede Medlems Udvikling derom er rigtig, kan ingen være mere sat paa Hovedet. Jeg skal med Hensyn til, hvad min og mine Venners Forhold angaar i denne Henseende, henvisse det ærede Medlem til hele vor politiske Stilling gennem nogle Aar, og henvisse ham ogsaa til vor Erklæring om Finantsloven før den første Opløsning. Han vil ikke finde Spor af Tilspielighed fra vor Side til Andet end til at fortsætte en rolig Forhandlingsgang, og vil se, at denne Situation nu er fremkommen, fordi Ministeriet har grebet til Midler og brugt en Fremgangsmaade, hvorved Stillingen netop er bleven saaledes, som den er, og at dette er Tilfældet, giver bortset fra alle parlamentariske Theorier, fuld Berettigelse netop til det, som vi her have gjort, nemlig at spørge Ministeriet, hvorfor det har haaret sig saaledes ad, og hvorledes det vil komme ud af den Situation, hvori det nu er. Hvad det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) yttrede, skal jeg ikke nærmere opholde mig ved. Jeg tror, at vi kjende alt det, han har udtalt, Sætning for Sætning. Vi have hørt saa mange Gange disse hans 17 og hans 4 Punkter. Denne mageløse Indrømmelse, der er fket, at vi skulle have Stallen og de Andre faae Kjærnen, denne allerhøieste Vællagelse, denne Vællagelse i allerhøieste Potens over, at det skal gaa saaledes, denne mageløse Tver, det ærede Medlem har viist og det Arbejde, han har lagt for Dagen, for at